

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τής Γαλλικῆς Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Νά, εἶπε ὁ Μωρίς, ἀπὸ χθὲς πού σὰς ξαναεἶδα νοιώθω τὸν ἑαυτό μου καλύτερα...

— "Ὡστε θάρθῃς νὰ μείνῃς στὸ περίπτερο τῆς βίλλας μας; τὸν ρώτησα.

— Κι' ὁ σύζυγός σας; ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ Μωρίς.

— "Ὁ σύζυγός μου, Μωρίς, εἶν' ἕνας ἀνώτερος ἄνθρωπος... Μόνος του μοῦ πρότεινε νὰ σὲ πάρω κοντά μας γιὰ νὰ σὲ περιποιηθῶ... Λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα θὰ στείλω ἕναν ὑπῆρέτη νὰ πάρῃ τὰ πράγματά σου... Τώρα, πᾶμε μαζὺ ἔξω... Θὰ κάνομε ἕνα περίπατο στὴν προκουμαῖα καὶ θὰ ρθῆς κατόπι μαζὺ μου στὴ βίλλα γιὰ τὸ γεῦμα...

Ἐπάκουος σὰν παιδάκι, ὁ Μωρίς μ' ἀκολούθησε. "Ὅταν ἤμουν κοντά του, δὲν εἶχε ἄλλη θέλησι ἀπὸ τὴ δική μου.

Πήραμε σιγά-σιγά τὸ δρόμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς κουβεντιάζοντας φιλικὰ καὶ μὲ τρυφερότητα σχεδὸν ἀδελφική. Κάθε τόσο στεκόμαστε στοὺς θράχους γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὴ μαγευτικὴ θεὰ πού ἀπλωνόταν μπροστά μας...

Ἐπειδὴ σὲ κάποια στιγμή κουράστηκε, καθήσαμε σ' ἕνα θράχο...

Ἡ θάλασσα, ἐντελῶς γαλήνια, ἀπλωνόταν ὡς τὸν ὀρίζοντα καὶ γινόταν ἕνα μὲ τὸν οὐρανό... Ὁ ἥλιος τὴν ἐχρύσωνε καὶ τὰ θαλασσοπούλια πετοῦσαν καὶ χανόντουσαν μακρὰ...

Δὲν ξέρω, γιατί ἐκείνη τὴ στιγμή, μπρὸς στὸ μαγευτικὸ ἐκείνο πανόραμα, ἐνοιώσα ὅλη τὴν ὠμορφιά τῆς ζωῆς καὶ κυττάζοντας τὸ Μωρίς μὲ μιὰ ἀπέραντη συμπόνοια, τοῦ εἶπα:

— Μωρίς, πρέπει νὰ γίνῃς γρήγορα καλά!... Κύτταξε πὸ σο ὠραία εἶνε ἡ ζωὴ... "Ὡ! δὲν πρέπει ἕνα ρωμαντικὸ πάθος νὰ σὲ κάνῃ νὰ ξεχνᾷς ὅτι ὑπάρχουν κι' ἄλλες χαρὲς ἔκτος ἀπ' τὸν ἔρωτα...

Θὰ ἤθελα ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ τοῦ μιλοῦσα γιὰ τὰ μαῦρα σκοτάδια τοῦ τάφου, γιὰ τὴν κρύα ἀγκαλιά τῆς γῆς... Νά τοῦ πῶ πόσο ἄδικο ἦταν νὰ πεθάνῃ τόσο νέος...

Μὰ φαίνεται ὅτι κι' αὐτὸς κατάλαβε τὶς σκέψεις μου, γιατί τὸν ἀκουσα νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ναι, αὐτὴ τὴ στιγμή εἶνε ὠραία ἡ ζωὴ...

"Ὅταν σηκωθήκαμε ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴ βίλλα, κόντευε μεσημέρι.

Πήραμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πέντε λεπτά εἴμαστε ἐκεῖ.

Στὸν κῆπο εἶδαμε τὸ σύζυγό μου, κοντά στὸ παιδί μας πού ἡ γκουβερνάντα του τὸ εἶχε βγάλει στὸν ἥλιο.

Ὁ Ζάν, μόλις μᾶς εἶδε, ἔτρεξε πρὸς ἐμᾶς καὶ χαιρέτησε τὸ Μωρίς μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐγκαρδιότητα καὶ ἀπλότητα.

— "Ὡ! εἶμαι εὐτυχῆς πού σὰς ξαναβλέπω, ἀγαπητέ μας φίλε! τοῦ εἶπε.

Ὁ Μωρίς κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, κύριε θαρῶνε.

Ἐγὼ ἀνέβηκα ἐπάνω γιὰ ν' ἀλλάξω τουαλέττα κι' ὅταν ξανακατέβηκα πάλι τοὺς θρῆκα καθισμένους σ' ἕνα πάγκο

τοῦ πάρκου, νὰ κουβεντιάσουν μὲ μεγάλη οἰκειότητα, σὰν νὰ ἦσαν οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἡ ἴδια ἐγκαρδιότης ἐπεκράτησε καὶ στὸ γεῦμα, ὅπου ἡ Πεπίτα μὲ τὴ χαριτωμένη φλυαρία τῆς ἔδινε ἕνα ξεχωριστὸ τὸνο εὐθυμίας.

Ὁ Μωρίς μάλιστα μᾶς ὡμολόγησε ὅτι ἔφαγε μὲ ὄρεξι πρᾶγμα πού εἶχε νὰ τοῦ συμβῆ ἀπὸ πολὺ καιρὸ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ἔγινε ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Μωρίς στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου. Τὸ περίπτερο αὐτὸ θρισκόταν σ' ἕνα μικρὸ ὑψωμα κ' ἡ θεὰ του ἀπ' ὅλες τὶς μεριές ἦταν ὑπέροχη. Ἐπίσης κ' ἡ ἐπίπλωσις τοῦ εἶχε γίνῃ μὲ ξεχωριστὸ γούστο κι' ἀποτελοῦσε μιὰ ἰδεώδη κατοικία γιὰ ἕναν ἀσθενῆ πού ἔχει ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρος καὶ ἡσυχίας.

Ὁ Μωρίς φαινόταν κατενθουσιασμένος.

— "Ὡ! δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ φιλοξενία σας! ἔλεγε σὲ μένα καὶ στὸ θαρῶνο.

— Θὰ μᾶς εὐχαριστήσετε ἂν γίνετε καλά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ζάν.

— Ναι, εἶπα κι' ἐγὼ. Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ μᾶς εὐχαριστήσετε...

Ὁ γιατρὸς πού ἦρθε καὶ τὸν εἶδε τὴν ἄλλη μέρα, μᾶς εἶπε κι' αὐτὸς πῶς ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ νέα του διαμονὴ θὰ συντελοῦσε πολὺ στὴ θελήσει τῆς ὑγείας του, περισσότερο ἀπὸ τὰ φάρμακα πού τοῦ ἔδινε ἐκεῖνος.

***

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Μωρίς ἔγινε σχεδὸν μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Ὅλη τὴν ἡμέρα θρισκόταν μαζὺ μας καὶ μόνο ἀργὰ τὸ θράδου ἀποσυρόταν στὸ περίπτερό του.

Ἐἶχε γίνῃ φίλος τοῦ θαρῶνου κι' ὅπως εἶχα ἀντιληφθῆ, τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν σεβόταν ἐξαιρετικά.

Ἡ στάσις του ἀπέναντί μου τῶρα ἦταν διαφορετικὴ: "Ὅταν βρισκόμαστε μόνι οἱ δύο μας, δὲν μοῦ ἔκανε οὔτε τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ περασμένα. Μοῦ μιλοῦσε μὲ μεγάλο σεβασμὸ, ἀπέφευγε πειὰ νὰ μὲ κυττάξῃ καὶ, ὅταν τὸν κύτταζα ἐγὼ, χαμήλωνε τὰ μάτια του.

Ἀπεναντίας, μαζὺ μὲ τὴν Πεπίτα ξεθάρρευε ὁλοένα καὶ δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι.

Ὁ σύζυγός μου, στὶς ἰδιαιτέρως συνομιλίες μας, μοῦ ἔλεγε:

— Νά δῆς πού ὁ Μωρίς θὰ γίνῃ γρήγορα καλά...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Δὲν εἶχε περάσει οὔτε ὀδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐγκαταστάθηκε στὴ βίλλα κι' ἔνα ἐλαφρὸ κοκκινάδι ἄρχισε νὰ ροδίζῃ στὰ μάγουλά του.

Ἦταν τῶρα πιὸ ζωηρὸς, πιὸ εὐθυμὸς καὶ πολλὲς φορές τὸν εἶχα ἀκούσει νὰ γελάῃ ἀνοιχτόκαρδα μὲ τὶς εὐθυμίες καὶ λίγο ἀλατισμένες ἱστορίες πού μᾶς διηγόταν ἡ Πεπίτα.

Τοῦ ἄρεσε ἐπίσης ν' ἀκούῃ τὸ θαρῶνο νὰ τοῦ μιλήῃ γιὰ διάφορα ἱστορικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός μου εἶχε μελετήσῃ καὶ διάβαζε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὰ σχετικὰ βιβλία πού τοῦ δάνειζε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη μας

(Ἀκολουθεῖ)

— Εἶμαι εὐτυχῆς πού σὰς ξαναβλέπω, ἀγαπητέ μας φίλε...